

புள்ளியை சூற்றிக் கடயை எங்களுக்கும் கிடகைக்கின்ற தவோம்ரிதமே கவிதை என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

அக உணர்வுப் பாடல்களிலிருந்தும் பிரிக்க முடியாது அரசியலையும் சமீகத்தையும் பிரதிபலித்து, கவிதையை காலத்தின் பதிவாக தந்து விட்டுப் போன சங்கப் பாடல்கள், கணிகையர் கால வழக்கத்திருந்து மீண்டு வர களே விகளும், எத்தனையோ காலங்களின் பின்னும் காலாவதியாகாத கண்ணகி மணி மகேலை பாத்திரங்கள்தந்து போன சிலம்பும், இசையை அடிப்படையாக கொண்டிருந்த கவிதை விடூதலைப் போராட்ட காலகட்டத்தில் பண்டிதர்க்கான சொத்தாக இருந்த இடமிருந்து பாமரனை வந்து சேர்ந்ததையே சயெத பாரதி கவிதைகளும், பின்னாளில், விடூதலைக் குப்பின்னான வாழ்வியலில், மலேதை தயேப் போக்குகள் உள்வந்த போதும், சங்க இலக்கியத்தின் மரபுத் தொடர்ச்சியே புதுக் கவிதை என அதற்கொரு அங்கீகாரம் தடேத்தந்த பிச்சமீர்த்தியின் கவிதைகள் இப்படியான ஒரு கவிதை பாரம்பரியத்திற்கு பிறகு, இன்று உத்திகளமை மட்டுமல்லாது மலேதை தயேநாடுகள் உபயோகப் படுத்தி, தயேப் பண்ணி திர எறிந்த விடயங்கள் உள்ளே வர கவிதை பற்றி பசேசி விட வணேடிய சமீழல், விமரிசகன்க்கும், படபைப் பாளிக்கும் நரேந்திருக்கின்றது.

என் வரையில் வகெ இயல்பாகச் சொல்லப் போனால் ஏற்கனவே இருக்கின்ற ஒன்றோடும் புதிதாய் வாழ்வின் நிர்பந்தங்களின் பின்னணியில் வந்து நிற்கும் என சிந்தனைகள், முரண்படத்தவங்கும் இடத்தில் என கவிதைபிறக்கின்றது என்றே உணர்கின்றனே.

கவிதையென்பது என்று எழுதி விட அல்லது பகிரத்தருவதற்கான இரு வார காலமாக எனக்குள் ஒரு மனோத தவமியற்றுவதல் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அதில் நானே கபரிடப் பட்டு என நவாக இருந்திருந்திருக்கின்றனே, இருக்கின்றனே, இருக்கப் போகின்றனே எனும் தடேல்களின் பரேல்தான் இதனை இங்கே வழங்கத் தயாராயிருக்கின்றனே. கவிதை வறே என வாழ்வு வறே அல்ல நானே கவிதை கவிதையே நான். இந்த மனநிலையில் எல்லாப் பரிட்சாரத்த முயற்சிகள்க்கும் சமீக நலன் கருதி எனையே முன் வகைக்கும் முயற்சி இது. கவிதை குறித்த சில களே விகளிலிருந்து அது யாது எனும் விடனை நாம் பெறலாம். வாழ்க்கை தருகின்ற அனுபவங்களே எனபைப் பொறுத்த வரையில் கவிதை. வாழ்வியலில் நமக்கு முன்னால் இருக்கின்ற சமீழ்நிலைகள் நிகழ்கின்ற நிகழ்வுகள், ஏற்கனவே நமக்குள் இருக்கின்ற தீர்மானங்கள். இவற்றுக்கிடையே இருக்கின்ற முரண்களின் பின்னணியில் எழுப்பப் படுகின்ற விசாரணைகள், விவாதங்கள் தடேல்கள் இவதைான் எழுத்தின் இலக்கியத்தின் அடிப்படை என்று நினகைக்கின்றனே.

இந்த முரண்கள் தான் எழுத்தை கையிலடெக்க வதைத் திருக்கின்றது. அதிலும் கவிதை என்பது எல்லா இலக்கிய வகைகளிலும் மமேபட்ட ஒன்று. மற்ற எழுத்தகுகள் வாசகனோடும் பசேசும். கவிதை ஒரு படிமலே போய் உணர்வகைக்கும். எனபைப் பொறுத்தவரை கவிதை பசேசு கபரிய விடயமல்ல. உணரக் கபரிய விடயம் கவிதையில் தான் அந்த சொற்கள் சமீழலாகவோ, பசேப் படுகின்ற அதே பொருளாகவோ மாறி விடக் கபரிய சாததியம் இருக்கின்றது.

அப்படியானால் எல்லா அனுபவங்களும் கவிதையாகி விடும்மா? எனகைக் கட்டால் நிச்சயமாக இல்லலை என்றே சொல்வனே. அனுபவங்களையும் அவ்வழித்து எப்படி அணுகுகின்றது என்பதைப் பொறுத்தே அது கவிதையாகின்றது. இன்னும் சொல்லப்

போனால் அநுபவங்களின் திரட்சி தான் கவிதை. அநுபவங்கள் நமக்குள் எழுப்பும் களேவிகள் தொடர்ந்ததேல்கள் தடேல்கள் நமக்கு முன் வகைக்கும் தீர்மானங்கள் என அநுபவங்களின் திரட்சியான வடிவமாகவே கவிதையை நான் பார்க்கின்றேன்

000000000000? 00000 000000000000?

எப்பவும் இந்த இருவறே வளிகளும் வறோனதாகவே பயணிக்கிறது ஓவ்வொரு மனிதனின் சூயநல மமேபாட்டின் அடிப்படையில் பொது நலம் நிச்சயமாக இருந்தே ஆகவேண்டும். நீங்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ அது நிகழும் உங்களது சூயநல மமேபாட்டு நரீமயின், உண்மையின் அடிப்படையில் இருக்காமலானால் பொது நல மமேபாடு அதன் தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்தே ஆகவேண்டும் அந்த நிலையில் தான் இந்த சமீபத்திலிருந்து பற்றி உணர்வதை தான் எதுவாக உணர்ந்தோமோ அந்த தன்னுணர்வு தளத்திலிருந்து கிளம்பி அதன் தொடர் பயணத்தில், கிளைபரப்பி உலகமே அல்லாவிடின்மும், அது சார்ந்த நிலப்பரப்புகளான நிழலாயாகவாவது மாறிப்போதல் நிகழ வேண்டும். அப்படியான தன்னுணர்வுக் கவிதைகளை நாம் வரவேற்க வேண்டும். ஏனெனில் அந்த ஒரு மனிதனின் கவித்துவம் மொழி, அவனாக காக எழுதப் பட்டிருப்பினும் அது அனைவராக குமானதான பன்முகத்தன்மையுடையதாய் இருக்கும். எனபைப்பொறுத்தவரையில் என்கவிதைகளில் இருக்கின்ற நான் நானல்ல.. இது தன்னுணர்ச்சியில் ஆரம்பித்து பொது நிலைக்கு பரிமாணம் பெறும்

எந்த இலக்கிய வகையாக இருந்தபோதும் அது இலக்கியத்திற்கான இடத்தைப் பெறுவது அது கொண்டிருக்கின்ற சமீபக் பிரகஞ்சையை கணக்கில் கொண்டே பொதுவாகவே எல்லா படபாளியும் தன்னதை தான் ஓவ்வொரு படபைபிலும் எழுதிய பார்க்கின்றான். அப்படி தனிப்பட்ட மனிதனின் எண்ணப்பதிவுகள் எப்போ இலக்கியம் ஆகிறது என்றால்.. அதில் பசேப்டுகின்ற அநுபவம் வாசிக்கப் படுபவனுடைய அநுபவமாக மாறும் போது தனிமனிதன் சமுதாயத்துக்கு உரியவனாகின்றான். அவன் பசேகின்ற விசயம் சமுதாயத்துக்குரியதாகின்றது

000000000000 00000000 00000000 0000000000 0000000000? 0000 000000 000000000000

இசையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மரபுக் கவிதைக்கென்று ஒரு இலக்கணம் இருந்தது. அதுவும் கட்ட எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் உருவாகப்பட்ட இலக்கணமே அன்றி இலக்கணத்தின் பின்னால் இலக்கியம் கைகட்டிச் செல்லவில்லை. நான்கு வரிகளாக கான வண்பா இலக்கணம் இருந்த காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட திருக்கூறளின் அடிப்படையில் கூறள் வண்பா எனும் புதிய இலக்கண வடிவம் உருவானதையும் பார்க்கிறோம்.

அழுத்தப் பட்டாகக் கொண்டிருந்த மண்ணுள்ளிருந்து பீறிட்டாகக் கிளம்பும் ஊற்றாய் பிரவாக மடுக்கும் எழுத்துகளிலிருந்து புதிய இலக்கணங்கள் கண்டறியப்பட வேண்டும்.

விடூதலகைக்குப் பிறகு பாத்தி அடியொற்றி வளிக் கிளம்பிய கவிதை. பிச்சமீர்த்தியிடம் வடிவாக கம் பெறுகையில் ஓவியத்தின் அடிப்படையாகக் கையிலெடுத்தது.

எனக்கு புதுக் கவிதை, நவீனக் கவிதை எனும் வார்த்தைகளின் மலே நம்பிக்கையில்லை. கொஞ்சகால அடையாளங்களாக இவையே இருக்கலாமே ஒழிய அந்த வார்த்தைகளே அதுக்கான கிரீடங்களாய் மாறிவிட முடியாது.. சூயம்புவாய் வளிப்படும் ஓவ்வொரு படபைபாளியின் ஓவ்வொரு படபைபும் புதியவையே நவீனமே

என்றிருக்க அந்த வார்த்தைகள் அர்த்தமிழந்து வருகின்றன. புதிய பார்வைக் கோணங்கள் மட்டும் புதிய கோட்பாடுகளைக் கட்டமைக்க முயலுகின்ற ஒவ்வொரு கவிதையுமே முற்போக்கான நவீனமே..

இதுதான் கவிதை என்று நான் அடையாளம் காண்பிப்பதை விட உங்களையெண்ணரசு செய்வதுவே சரியாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நமசு சிந்திரும்பும் காற்றை எப்படி நாம் உணருகிறோமோ அது போல் கவிதையை உணராதல் அவசியம். நமக்கு உவப்பான விஷயங்கள் பச்சும் போது கவிதைகள் சிலலென்று வீசும், சில நம்மிடையே இருக்கும் உண்மைகளை உரைக்கும் போது வெப்பக் காற்று துப்பிப் போகும்.

கவிதை இன்றைய யதார்த்தத்தை பிரதிபலிப்பதாய் இருக்க வேண்டும் யதார்த்தம் என்று சொல்லப் போகும் இரண்டு விதமான சிக்கல்கள் நமக்குள் வருகின்றன யதார்த்தம் எனும் பெயரில் செய்தித் தாள்களில் உள்ளதை எல்லாம் கவிதையாகும், போக்கும், பார்த்ததையெல்லாம் எதற்கு என்ற சிந்தனையில்லாது பதிவாகும் போக்கும் இருந்து வருகின்றது. அதிலிருந்து மீண்டும் வரும் எந்த கவிதைகளையதார்த்தம் என்று சொல்லலாம் என்றால், இயற்கையியல் போக்கை தாண்டி அக்கவிதைகளில் நடப்பியல் போக்கு இருக்க வேண்டும், இயற்கையியல் என்பது பார்த்ததை அப்படியே பதிவு செய்வது. நடப்பியல் என்பது ஒரு படிமலே போய் அந்த நிகழ்வு என்ன விளைகளைத் தருகின்றது அது சரியா தவறா தவறென்றால் சரி செய்வதென்பது இப்படியான களேவிகளை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதே நடப்பியல்

□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□?

சுட்கின்ற யதார்த்தங்கள்
சுவாரஷ்யங்கள்குகன்றே
சுட்புறக்க தின்னும் மனிதர்

எப்பவும் இரத்தமும் சதையுமாய்
உணர்வும் உயிர்ப்புமாய்
இருந்திருந்த அருந்ததிகள்

தினம் தினம்
உடல் சிதறிவீழும்
கல்பனா சாவலாக்களாய்
உலகம் முழுவதும்

இன்றும் கல்பனாக்களாகும்
அங்கீகாரங்கள் சிதறிய பிறகு தானா

புக்களாகும் மட்டுமேனே புகழாரங்கள்
இதழ்கள் உதிரவாழ்வதைத் தொலதைது
விதையாய்ப்புதனைத் திறகு

சிதறினாலும் சிதறல்களும்
கோள்களாகி

வீழ்ந்தும் மீண்டும்
 பியந்த சதகைள் ஓட்டி
 தழும்பு மறதை துத் திரியும்
 வாழும் கல்பனாக களுக்கு
 தவேயில்லை
 அங்கீ காரம் தரத் தயாராயில்லாத
 உங்கள் அஞ்சலிகள்

நிகழ் தான் யதார்த்தம், அதன் அடிப்படையில் நிகழை பதிவு செய்வது கவிஞனின்
 கட்டாயமும் கட்ட ஆனால் வறும் புகழைப் படமெடுத்ததைப் போல எந்திரத்
 தன்மையோடு பதிவாக் காது கலனெனுக்கான சிருஷ்டி மனநிலை ஒரு துலலை நோக்குப்
 பார்வையை அடையாளம் காணும் விதத்தில் அந்தக் கலைப்படைப் பானது இருக்க
 வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் இன்னும்பொரு களே வி: கவிதை தீர்வு சொல்லலாமா கட்டாதா!

தீர்மானத்திற்குள் வந்து விடும் படைப்பாளி துடலை துறந்து விடக் கட்டும்மோ
 என்கின்ற பயமும் என்னளவில் பிரச்சனைகள், நிகழ்வுகள், சமூகங்கள் மாறிய போதும்
 வாழ்தலுக்காய் நாம் கொண்டிருக்கின்ற நம்பிக்கை அதுவது முன் நகர்தலின் போதும்
 யாரையும் மிதித்து விடாத ஒரு நச்சு மனத்தலை இருப்பாகக் கொண்டிருக்கக் கட்டிய வாழ்வு
 பற்றிய தீர்மானம் உள்ளொயில் இருந்தால் தான் ஒரு கலனெனது தரிசனம், துலலை
 நோக்குப் பார்வை சரியாக இருக்கும், இல்லாவிடில் அதுவும் ஊசலாட்டத்தில் தான்
 இருக்கும். பதிவாக் குவததை தாண்டி கலைப்படைப்புக்கான சிருஷ்டி மனநிலை
 எதுவாக அந்த செய்தி உள்வாங்கப் பட வேண்டும்மோ அதற்கான முன் நகர்தலைச்
 செய்திடும்.

□□□□□□□□

அழகியலை கையிலெடுக்க மறுத்து தோற்றுப் போன கவிதைகளும் உண்டு அழகியலை
 கையிலெடுத்து தோத்துப் போன கலை வடிவங்களும் உண்டு. அழகியல் என்பது
 வறும்மனதே அழகாய்ச் சொல்ல விழவைதல். அழகியலை ஏற்கனவே புனிதப் படுத்தப்
 பட்ட விசயங்களை பச்சுவதையே அழகியல் என்று பலரும் நினதைதுக்
 கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த சமுதாயத்தில் நிகழ்கின்ற மோசமான விசயங்களையும்,
 வலிகளையும் கவிதை பச்சும். ஆனால் எப்படி பச்சுகின்றது என்பதும் எந்த இடத்தில்
 அதை கவிதையாகுகிறது என்பதும் தான் முக்கியம். அழகியல் தான் உரை நடையிலிருந்து
 சொற்களின் சரேக்கையை கவிதையாகுகுகின்றது

தாரமீ க உலகில்
 கால்கள் பதிக்
 விரும்பாத மனதுடன்
 உலகை வறுத்துப்
 போதி மரத்தில்
 தடுக்கப் போட்டிச்
 சித்தான் புத்தன்
 பரிநிர் வாணமாய்

எனபைப் பொறுத்தவரை நான் எங்கு, என்னவாக கவிதையை அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். வாழ்த்துக் கவிதை தோழிக் கு எழுந்த வார்த்தைகள் என் சொன்னபடி கடைபிடித்த உணர்வுதேன், பாட்டி பாடும் பாடல்களில் அடுத்த கவனம், ஒரு கட்டத்தில் வார்த்தையாக உரையாக சொன்னால் மனஸ்தாபம் மறையும் ஒரு விசயத்தை பாடலாய் இட்டாக் கட்டி பாட கடைபிடிப்பவரை அதிர்ந்து உட்கார் வைத்து யோசிக்க வைப்பதைப் பார்க்க வார்த்தைகளை பாடலாக கையில்லெடுத்துப் பார்த்தேன். எது எனக்கான வாழ்வு, நான் என்னவாக இருக்கப் போகிறேன், இந்த சமூகம் எனக்கு என்னவாக இருக்கக் கோருகின்றது அப்படியான களேவிகள் என் கவிதையின் தளத்தை மாற்றின. பாட்டி வாயிலாக வந்த கதைகளில் கற்பனை எனக்குள் தங்கி விட்டது. மொழிகளின் கட்டமைப்பை பாடி கவிதை இல்லாமொழி என்னவாகக் கையாளப் படுகின்றது என்பதில் தான் கவிதை பிறக்கின்றது.

000000000000!

தொன்மங்கள் நமது இலக்கியத்தின் புத்தையல்கள். அதை சரியாக இன்னமும் நாம் கண்டடையவில்லை. தொன்மங்கள் தொடர்பாக ஒரு வகையான மலிபப் புரிதல்களையே கொண்டிருக்கின்றோம் நாம் கல்லகை கண்டால் நாயகை காணோம் நாயகை கண்டால் கல்லகை காணோம் எனும் பழமொழியை எப்படி தத்துவார்த்த ரீதியாக பார்க்கத் தவறி நாயையும் கல்லையும் காணும் போது நனைவை கற்றுக்கொள்ளாமோ அது போல் சில தொன்மங்கள் பொருள் மாறிகுணம் மாறி போய் விட்டது.. எனக்குத் தோன்றுகிறது தொன்மங்கள் இல்லாத நாம் இல்லையென்று இன்றைய விசயங்களோடும் தொன்மங்கள் தொடர்புடையவையே. அவற்றை விட்டு விட்டு கவிதைகள் பயணிக்க இயலாது.

000000 000000000000 0000000000!

- 0000000000 -

விடிகின்ற பொழுதொன்றில்
 சுவேல்களாய் கவிவிய
 இந்திரன்கள் திகைக்க
 கமண்டலமிருந்து கை ஊற்றிய நீர்
 தளிக் கத்தேடிய ஜடப் பொருள்
 காணாது களதமனும் சிலயாக

தின்று விடவும்
 சாபத்தினால் உறைய விடவும்
 நீங்கள் தீர்மானித்திருந்த
 நானென்ற

என் உடல்தனை அறுத்து கற்றிட்டு
 திசையெங்கும் எரிய
 சூனியத்தில் திரிந்தலகைின்றன

உடலில்லா எனனை
 தழுவ முடியாது இந்திரன்களும்

தலசை சீ வ முடியாது பரசு ராமன்களும்
சாபமிட முடியாது கௌதமன்களும் இருக்க

சவேல்களால் கபுவாத பொழுதிலும்
சுரியன்கள் உதிக் காத தருணங்களிலும்
எனக்கான விடியல்கள் உதயமாகின்றன

ஆறுகள்
சாபமறேற அகலிகைகளால் நிரம்பியும்
நீர்கள் எல்லாம்
பரசுராமன் வட்டித் தீர்த்த
உடல்கள் மிதந்தலையை
தீரப் போவதில்லை உங்கள் தாகங்கள்

வெளியெங்கும் என்காதல்கள்
நானதீர்மானித்தாலொழிய
பானகைகளாகாது சிதறிக் கிடக்க

ஓப்பீடுகள் தொலதத்து
உணர் முடிந்த கணமொன்றில்
உடலாக மட்டுமல்லாது
இயற்கையின் எல்லாமாகி
மணல்களும்
நீர் சூமக்கும் பானையாகி
தாகம் தீர்க்கும் அதிசயம் காண்பாய்

00000000000000000000 000000 0000000

கௌதமனை இராமன் நிந்திப்பதாய் வரும் கவிதை வரிகள்.

“உயிரை ஓர் உடமையாகக்
கருதியே குற்றம் சயித்தான்

என்றும்
பெண் இனம் நெஞ்சை இன்னும்
மானிடர் அறியவில்லை

கற்பெனும் நெறியைப் பெண்கள்
கொள்ளவோர் சட்டமிட்டால்
மீறுதல் ஆண்களன்றி
இயலுமா வதே ரிஷியே

00000000 0000000000!

ஏற்கனவே இருந்த ஒரு கருத்தியலை மறுத்து இன்னொன்றொரு புதிய கருத்தியலை
உருவாக்க தலைபடாமானால் அது அரசியல் கவிதை என்பனே. பொதுவாக ஒரு கருத்து

பெண்கள் அரசியல் எழுத வில்லை என்று. இந்நாளும் வரகைக்கும் ஓவ்வொரு பெண்ணும் ஆணின் பார்வையிலேயேதான் எல்லாவற்றையும் பார்க்க படகைக் கப்பல்க்கப் பட்டாகக் கொண்டுக்கொண்டிருக்கின்றாள். இதிலிருந்து மாறுபட்ட சூயமாக வளிப்பட்டு சிந்தனைகளை ஒத்துக்கொள்வது என்பது, பலருக்கும் முடியாததாயிருக்க அதை தொடர்ந்து செய்வதே ஒரு அரசியல். அது சார்ந்து ஒரு பெண் பசுவதே அரசியல்.

எனது வறற்றிகளை
உனது பெருந்தன்மையாய்
மாற்றிப் போடும் சமீபத்தில் எனப்பதிலும்

பேர்க்கள விதிகளை
என் சந்ததிகளை முன்னிறுத்தி
முடிச்சுப் போடும் நீ எனப்பதிலும்

நீ எனது ஆக்கிரமிக் கவும்
நானுன்னை நிரப்பி வட்டவும்
முடியா
காலம் ஒன்று கவை
ஆடப் படுகின்ற ஆட்டங்கள்

வெட்டப் படுகின்ற காய்களில்
தறித்து விழுகின்ற ஆதிக் கங்கள்
மிஞ்சியது
கரூப்பு ராஜாவும்
வெள்ளை ராணியும்
வென்றதும் தோற்றதும்
யாரென்பது மறக்க
கரூப்பு வெள்ளை கட்டங்கள்
நிறமிழக்கின்றன

அரசியலாகப் பார்க்க வேண்டிய கோணங்களான என்னால் அடையாளம் காட்ட முடியும்.

நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பால் இன் வர்க்க வேறுபாடுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதை கண்டித்து எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் அவர்களிக் கான மனித இருப்பை பசும் கலை படபடப்புகளாக அடையாளம் காண வேண்டாமே அல்லாது இலக்கியத்திலும் அப்படியான பிரிவுகள் ஏற்படுவதை, ஏற்படுத்தப் படுவதை அனுமதிக்க முடியாது என்பது என்கருத்து.

ஓடுக்கப் பட்ட எழுத்துக்களும் பொதுமகைகள் வந்து நின்று இலக்கியமாக பசே முயல வேண்டும், வெறுமனே சலுகைகளை கோராமல், எங்களாக் கான உரிமைகளை நாங்களே உணர்ந்து எடுத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சியை தொடங்குவதே அல்லது தொடங்கும் நிறைபை ஊட்டுவதும் அதற்கான கருத்தியலை வடிவமைப்பதும் உண்மையான விடுதலையாக இருக்கும்.

இறுதியாய் ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். நான் பசுவது பெண்ணியம் அல்ல. பெண்ணாக் கான மனித இருப்பைத் தான் நிலை நிறுத்த உணர்வகைக் பசே வேண்டி

இரூக்கினின்றது.. நான் பொதுமகைக்குள் வந்து விட முயலும் போதும் சாயம் பச்சும் வலைகைகள் தொடருகின்றன. அவற்றுக் கெதிரான கரல்களை என் எழுத்துக்கள் பதிவு செய்கின்றன. பிரதி பலிக் கின்றன. எதிர்வினை செய்கின்றன.

சி. கனகசபாபதி கட்டுரைகளை தொகுத்த போது அதில் கண்ட அவரது விமரிசன வரி ஒன்று நின்னையுக்கு வருகின்றது உத்திகளின் பின்னால் பயணிக்கின்ற படபைபு நிகழ் நிமிடத்தில் கொதி நிலையை தவற விட்டு விடுகின்றது. நிகழ் நிமிடங்களின் கொதி நிலையை கவனமெடுக்கின்ற கவிதை புதிய தனக்கான தளங்களை. பரிசோதனை முயற்சி என்றில்லாது தானே கண்டடையும் இலக்கிய மனிதனுக்குள் மனமையான குணங்களை கிளர்ந்தெழுச் செய்து தத்துவப் பார்வையில் அவனை ஈடுபடுத்து வரலாற்றில் அவனது இருப்பையும் கடமையையும் செய்ய துண்டுவதாக இருக்க வேண்டும்.

கவிதை நமக்குள் வருவது
நமக்கு வசமாவது
நமக்கு அனுபவமாவது
ஆற்றலகை கிளறுவது

- □□□□□□□□□□ 30.4.05 □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ -

mathibama@yahoo.com